

[Dohrmann]

og narkotikahandel, er i hvert fald, at man forfølger bagmændene så hårdt som overhovedet muligt. Der er ingen tvivl om, at når vi i dag har et stort narkotikamisbrug – og vi må vel også indrømme, at det griber om sig – er det på grund af nogle bagmænd, danskere eller udlændinge. Jeg vil gerne spørge ministeren, om hun ikke er enig i, at straffen og betingelserne i det hele taget for den slags folk bør skærpes. Efter min mening bør en udlænding, som kommer her til landet og begynder at begå den slags lovovertrædelser, omgående udvises og aldrig nogen sinde have ret til at sætte sine fødder i Danmark igen. Det kan ikke være rimeligt, at vi skal belemres med den slags folk, som lokker personer ud i noget, som bliver deres ulykke og de selv er mere eller mindre uforskyldt i – der kan være problemer af den ene eller den anden art, som er skyld i, at de er nemme at lokke – og jeg vil spørge ministeren, om hun ikke mener, at der på baggrund af den udbredelse, der er ved at ske af narkotika, er behov for en skærpelse af straffen.

Justitsministeren (Nathalie Lind):

Hr. Dohrmann stiller et spørgsmål til mig, som jeg for nylig har besvaret skriftligt til en af hr. Dohrmanns partifæller. Forholdet er dette, at vi efter straffelovens § 191 har en strafferamme på op til 6 år, i særlig grove tilfælde op til 10 år. Jeg mindes meget tydeligt behandlingen af dette forslag her i tinget. Jeg mener på den ene side, at det er klart, at dette er meget alvorlige strafferammer, ligesom jeg mener, at det er meget alvorlige forbrydelser, og at disse høje strafferammer derfor er berettigede, men jeg tror på den anden side ikke, at der ville være flertal her i tinget for en yderligere forhøjelse af straffen. Jeg synes, den forhøjelse, der skete, var tiltrængt, og jeg var glad for, den blev gennemført, fordi jeg ligesom hr. Dohrmann mener, dette er meget alvorlige forbrydelser, som bringer mange i ulykke.

Må jeg med hensyn til det andet sige, at helt så enkelt, som hr. Dohrmann stiller det op, tror jeg ikke, man kan gøre det. Det, der sker, er på den ene side en understregning af kriminalitetens grovhed; der må ske en afvejning mellem dette og den tilknytning, den pågældende har til landet – det var det, jeg var inde på i mit svar før til hr. Wilhjelms,

hvor jeg nævnte de momenter af mere humanitær art, der kunne trække den anden vej – en afvejning, ja, men jeg understreger, at jeg ser med dyb alvor på disse spørgsmål, og det mener jeg også at den praksis, der har været fulgt hidtil med henblik på udvisning, tilkendegiver.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg vil bede ministeren uddybe et par af de spørgsmål, ministeren allerede har været inde på. Jeg vil gerne spørge, om justitsministeren deler den principielle betragtning, der findes i forskningsrapport nr. 9 fra januar 1979 afgivet af justitsministeriets kriminalpolitiske forskningsgruppe forfattet af Vagn Greve og Beth Grothe Nielsen, at en krænkelse af gæstevenskabets love på den anden side ikke bør kunne medføre, at en hvilken som helst ret forskertses, og den betragtning, som ombudsmanden anlægger i disse udvisningssager, hvor han siger: udvisning af udlændinge efter udståelse af fængselsstraf har i realiteten en sådan karakter af tillægsstraf, at principielle retlige synspunkter svarende til dem, der bestemmer udformningen af strafferetlig lovgivning, tilsiger, at man er meget omhyggelig.

Jeg skal naturligvis ikke på nogen måde gå ind i en diskussion af den konkrete sag – det ville forudsætte, at man var inde i alle sider af sagen – men hvis jeg ikke husker galt, var det 10 måneder, vedkommende havde fået, og vi har jo oplevet tilfælde, netop fordi der er tale om skøn, hvor justitsministeren har tilladt, at udlændinge, der har overtrådt narkotikalovgivningen med, så vidt jeg husker over 2 års straf, er forblevet her i landet. Det hænger vel sammen med det, som også siges i denne lille rapport om udvisning, at man for den, der har været her 5–6 år – og det havde den pågældende jo – normalt ikke vil bruge det, som ombudsmanden kalder tillægsstraf.

Justitsministeren nævnte, at også hendes forgænger af og til havde fraveget princippet om opsættende virkning. Kan justitsministeren svare på, i hvor mange tilfælde det er sket siden 1973?

Justitsministeren (Nathalie Lind):

Hr. Bernhard Baunsgaard refererer til forskningsrapport nr. 9 fra januar 1979 af